

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 1To/29/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5419010225
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 03. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Pavol Polka
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2020:5419010225.1

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Pavla Polku a sudcov JUDr. Vladimíra Kuráka a JUDr. Moniky Liptákovej, na neverejnom zasadnutí konanom 31. marca 2020 prejednal sťažnosť podanú prokurátorom proti uzneseniu Okresného súdu Dolný Kubín, č.k. 2T/48/2019-160 zo 17.1.2020 a takto

rozhodol:

Podľa § 194 ods. 1 písm. b) Tr. por. z r u š u j e uznesenie Okresného súdu Dolný Kubín, č.k. 2T/48/2019-160 zo 17.1.2020 a u k l a d á okresnému súdu, aby vo veci znovu konal a rozhodol.

odôvodnenie:

Okresný súd Dolný Kubín uznesením, č.k. 2T/48/2019-160 zo dňa 17.1.2020 podľa § 241 ods. 1 písm. b) Tr. por., z dôvodov uvedených v § 214 ods. 1 Tr. por. postúpil Okresnému úradu Dolný Kubín vec obvineného Y. Y., nar. XX.X.XXXX, ktorý je v trestnom konaní na Okresnom súde Dolný Kubín pod sp.zn. 2T/48/2019 trestne stíhaný pre skutok, ktorý je v obžalobe Okresnej prokuratúry Dolný Kubín č. Pv 78/19/5503-9 zo dňa 27.9.2019 právne kvalifikovaný ako „Výtržníctvo" podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zák., v zmysle ktorého

obvinený dňa 10.02.2019 v čase okolo 12.00 h. v Dolnom Kubíne na zimnom štadióne, počas konania hokejového zápasu 32. kola, 2. časti, skupiny A, 34. ročníka Oravskej hokejovej súťaže organizovanej Oravským zväzom ľadového hokeja, medzi mužstvami HC Pucov a HC Kláštor pod Znievom, v ôsmej minúte tretej tretiny, napadol poškodeného J. Z., ktorý v zápase figuroval ako hlavný rozhodca stretnutia, a to takým spôsobom, že po predchádzajúcej slovnej výmene a potom, ako mu uložil osobný trest, ho jedenkrát udrel päťou do oblasti ľavej časti tváre a nosa, čím poškodenému J. Z. spôsobil zranenie, a to bližšie nešpecifikované pomliaždenie nosa a krvácanie z nosa s predpokladanou dobou liečenia a obmedzenia v obvyklom spôsobe života v trvaní do 7 dní,

pretože nejde o trestný čin, ale ide o skutok, ktorý by mohol byť priestupkom.

Dňa 22.1.2020 okresnému súdu bola doručená sťažnosť prokurátora, ktorý v nej uviedol nasledovné sťažnostné argumenty:

„S odôvodnením prvostupňového súdu nemožno súhlasiť a to najmä z dôvodu nesprávne zisteného a následne prezentovaného skutkového stavu.

Zo znenia skutkovej vety uznesenia o vznesení obvinenia, obžaloby, ale aj samotného uznesenia súdu o postúpení veci vyplýva, že obvinený napadol rozhodcu po slovnej výmene názorov, a potom ako mu bol uložený osobný trest. Uvedené skutočnosti potvrdil jednak poškodený, ale aj druhý rozhodca T. J.. Obvinený bezprostredne reagoval na rozhodnutie poškodeného o uložení osobného trestu, ktorý mu bol uložený ako následok jeho reakcie na predchádzajúci trest. Žiadnym zákonným dôkazným prostriedkom nebolo preukázané, že by poškodený obvineného provokoval, resp. sa k nemu správal takým spôsobom, ako to popisuje vo svojej výpovedi obvinený. Motív obvineného a jeho úmysel je zrejmý z jeho konania. Obvinený nezniesol, že mu bol uložený osobný trest, a preto

napadol rozhodcu a to tak, že rukou, na ktorej mal rukavicu ho jedenkrát udrel do tváre, do nosa (viď výpoveď poškodeného a svedka T. J. č.l. 32 a 59). Správanie sa obvineného jednoznačne naplnilo všetky znaky prečinu výtržníctva, pre ktorý bola podaná obžaloba.

K naplneniu znakov skutkovej podstaty prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona uvádzam, že v tomto prípade bolo preukázané, že obvinený úmyselne verejne napadol rozhodcu po odpískaní, pretože sa mu nepáčilo jeho rozhodnutie. Takéto konanie zo strany ktoréhokoľvek športovca nemá odôvodnenie. Rozhodca obvineného neprovokoval, a keď tento nezvládol svoje emócie rozhodcu fyzicky napadol. V tomto prípade nie je vôbec podstatné ako sa správajú diváci, či sa na zápasoch vulgárne nadáva, ako sa medzi sebou rozprávajú hráči, prípadne ako si vymieňajú svoje názory. Podstatou stále zostáva, že obvinený udrel rozhodcu, pretože sa mu nepáčil jeho verdikt. Motív konania obvineného je jednoznačný a odvoditeľný aj z popisu situácie poškodeným a druhým rozhodcom. Cieľom útoku obvineného bola autorita, ktorú je ako hráč povinný rešpektovať, či sa mu to páči alebo nie. Výchovný aspekt trestného stíhania je v tomto prípade opodstatnený aj popularitou hokeja, a aj preto nemožno na tento prípad aplikovať materiálny korektív podľa § 10 ods. 2 Trestného zákona a to bez ohľadu na závažnosť následkov. Ani v hokeji, ako kontaktnom športe nie je prípustné, aby hráči bezdôvodne napádali rozhodcov. Obvinený musel vedieť, že úderom rozhodcu rukou v hokejovej rukavici mu môže spôsobiť zranenia vyžadujúce lekárske ošetrenie, a to aj z dôvodu, že rukavica je súčasťou chráničov hráčov pred zraneniami a je tak aj konštruovaná. Aj napriek tomu obvinený poškodeného týmto spôsobom napadol.

Vzhľadom na uvedené navrhujem, aby Okresný súd sťažnosti podľa § 190 ods. 1 Trestného poriadku v celom rozsahu vyhovel a v prípade, že tak neurobí navrhujem, aby Krajský súd v Žiline uznesenie Okresného súdu Dolný Kubín sp. zn.: 2T/48/2019 zo dňa 17.01.2020 zrušil a uložil Okresnému súdu Dolný Kubín, aby vo veci znovu konal a rozhodol."

Dňa 10.2.2020 okresnému súdu bolo doručené vyjadrenie obvineného Y. Y. prostredníctvom zvoleného obhajcu k sťažnosti prokurátora, v ktorom uviedol nasledovné skutočnosti:

„Obhajoba sa plne stotožňuje s odôvodnením uznesenia súdu zo dňa 17.1.2020, kde sa súd správne rozhodol aplikovať materiálny korektív a preto súd, v prípade preukázania viny obvineného, nepovažuje tento skutok za trestný čin.

Od prijatia zákona č. 300/2005 Z.z. Trestný zákon, sa v slovenskom trestnom práve uplatňuje tzv. formálne chápanie trestného činu a pri prečinoch zákonodarca ponechal možnosť tzv. materiálne korektívu vyjadreného v ust. §10 ods. 2 Tr. zákona. O trestný čin teda nejde, ak čin síce vykazuje známky prečinu, avšak vzhľadom na okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku páchatel'a je jeho závažnosť nepatrná. Netreba zabúdať ani na skutočnosť, že v právnom štáte sa vyvodenie trestnoprávnej zodpovednosti chápe ako prostriedok ULTIMA RATIO, t.j. taký nástroj štátu, ktorým sa postihujú len závažné protiprávne skutky adresátov práva, pri ktorých sú iné dostupné prostriedky nedostatočné.

Súd veľmi správne konštatoval, že k útoku obvineného malo dôjsť až po tom, čo sa na ľadovej ploche strhla potýčka všetkých hráčov na lade, a k útoku malo dôjsť v jednom mieste aj čase s touto „hromadnou bitkou". Ani poškodený, ani žiaden iný svedok netvrdil niečo iné, teda že najprv došlo k útoku na poškodeného a následne by sa strhla potýčka všetkých hráčov. Ak prokurátor považuje trestné stíhanie za výchovný aspekt potom by mal podať obžalobu na všetkých zúčastnených hráčov na ľadovej ploche, a to nie len na tých, ktorí boli na ľadovej ploche v Dolnom Kubíne, ale aj v rámci celej hokejovej Extraligy, nakoľko pri hokejových zápasoch sú drobné potýčky úplne bežné, dokonca mnohé iné inzultácie rozhodcov sa rieši len v rámci disciplinárneho konania hokejových zväzov. Ak podľa názoru prokuratúry došlo útokom obvineného na poškodeného k narušeniu verejného poriadku, v tomto kontexte zostáva nepovšimnutá hromadná šarvátko, ktorá tomuto útoku predchádza, za ktorú mimochodom nikto stíhaný nie je.

Okresný prokurátor si z vykonaného dokazovania z prípravného konania vyvodil svoj vlastný skutkový záver, ktorý je podľa názoru obhajoby nesprávny, navyše v príkrom rozpore s výpoveďami svedkov. Podľa sťažnosti, „žiadnym zákonným dôkazným prostriedkom nebolo preukázané, že by poškodený obvineného provokoval, resp. k nemu sa správal takým spôsobom, ako to popisuje vo svojej výpovedi obvinený"... „rozhodca obvineného neprovokoval". Je potrebné poukázať na výpoveď druhého rozhodcu J. z prípravného konania, ktorý sám od seba vo výpovedi uviedol, že sa mu nepáčili slovné poznámky poškodeného na adresu kapitánov ešte pred začiatkom zápasu, taktiež na otázky obhajoby svedok J. odpovedal že poškodený má rád poznámky na adresu hráčov, čo nepoprel ani samotný poškodený, i keď pochopiteľne tvrdí, že sa z jeho strany jedná len o slušné poznámky. Tak z výpovedi

poškodeného („tak som mu povedal niečo v tom zmysle, že som ho chcel podpichnúť, tak som ho chcel slovné vyprovokovať“) ako aj z výpovedi svedka J. („na začiatku zápasu sa mi nepáčila slovná poznámka J. Z., ktorú adresoval obom kapitánom hokejových družstiev v znení, aby nevyplakávali.... pán lán ma rád slovné poznámky voči hráčom počas zápasov“) jednoznačne vyplýva, že poškodený je provokatér, pričom pri emočne napätom zápase, čo je v hokeji bežné, intenzita slovných útokov ani nemusí byť vysoká, aby došlo ku provokácii. Podľa obhajoby sú skutkové závery prokurátora o tom, že obvinený nebol vyprovokovaný, celkom nesprávne a v úplnom rozpore s tým, čo uviedol poškodený ako aj svedok J., keď sám poškodený uviedol, že poškodeného „podpichval“. Je zrejmé, že ku provokácii došlo, pričom nie je podstatné, či poškodený provokoval obvineného bezprostrednom predtým, ako sa mal skutok stať, alebo k nej došlo resp. dochádzalo skôr.

Vykonaním dokazovaním - výsluchom svedkov bolo podľa obhajoby nesporne preukázané, že skutok sa mal stať na mieste a čase kde boli prítomné viaceré osoby (hráči) na malom priestore (v priestore pred hokejovou bránkou), a išlo o vzájomnú potýčku prakticky všetkých osôb prítomných na ľadovej ploche. Táto skutočnosť je podľa obhajoby nesporná, čo bolo preukázané výpoveďami všetkých svedkov. Rovnako je nesporné a výpoveďami všetkých svedkov preukázané, že predmetný hokejový zápas bol od samého začiatku nervóznym, teda hraný v silnejších emóciách a skutok sa mal stať nesporne v čase, kedy už existoval na ľadovej ploche konflikt medzi aj inými hráčmi.

Obhajoba namietla, že za preukázaných okolností pri skutku, ktorý sa kladie obvinenému za vinu, absentuje objektívna stránka a objekt trestného činu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 Tr. zákona, nakoľko objektom prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 Tr. zákona nie sú individuálne záujmy jednotlivca.

Skutok by podľa obhajoby ani nemohol byť trestným činom s poukazom na § 10 ods. 2 Tr. zákona. K tomu, aby bol spáchaný trestný čin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 Tr. zákona tak, že sa páchatel dopustí výtržnosti tým, že napadne iného, musí mať napadnutie iného skutočne povahu výtržnosti, t.j. konanie, ktoré závažným spôsobom narúšajúce verejný poriadok a preto každé napadnutie, hoci k nemu dôjde na verejne alebo na mieste verejne prístupnom, nie je nevyhnutne hneď výtržnosť. Jedná sa teda o trestný čin, ktorého objektom je (ako chráneným záujmom) riadne občianske spolužitie a teda objektívna stránka takého konania musí občianske spolužitie hrubo narúšať, t.j. jedná sa útok na pokojné občianske spolužitie. Pre naplnenie skutkovej podstaty výtržníctva v zmysle § 364 ods. 1 Tr. zákona, musí byť občianske spolužitie narušené hrubo, vo zvýšenej miere, to znamená, že nestačí iba menej závažné, bežné obvyklé prejavy rušenia tohto spolužitia. Predmetom ochrany primárne nie sú individuálne záujmy jednotlivých občanov (napr. že sa poškodený cíti byť urazený útokom) ako majetok, česť, zdravie a pod., ale širšie poňatý komplex vzťahov, ktorými je usporiadaná koexistencia väčšej pospolitosti ľudí na určitom mieste okruhu a pod. Z tejto povahy chráneného záujmu vyplýva, že ak má byť nejaké konanie považované za výtržnosť, musí sa určitým spôsobom dotýkať verejného poriadku ako hodnoty, ktorá presahuje individuálne záujmy (porovnaj NS ČR Rč19/2003).

Je všeobecne známe, že hokejové zápasy, či už sa dejú na profesionálnej alebo amatérskej úrovni, bývajú veľmi často spojené s prejavmi emócií. Taktiež je bežné a prakticky je to pravidlom, že na zimných štadiónoch sa počas zápasov veľmi často používajú vulgarizmy, nadávky pokriky nie len medzi hráčmi, ale aj zo strany divákov na stranu hráčov alebo aj rozhodcov. Taktiež je pravidlom, že počas hokejových zápasov vznikajú často menšie či väčšie hokejové potýčky, rôzne strkanice ktoré neraz skončia aj vzájomnou bitkou hráčov alebo pästným súbojom. Tieto fyzické napadnutia na ľadovej ploche by mali byť a aj sú trestané v zmysle hokejových pravidiel. Je však nepravdepodobné, že bitka na ľadovej ploche, dokonca o tak malej intenzite akou je malá rozrúška, strkanica alebo aj úder do oblasti hlavy (ktorý nespôsobil žiadne poranenie) môže spôsobiť narušenie verejného poriadku a najmä riadne občianske spolužitie. Každý jeden hráč ľadového hokeja ako aj rozhodca, si je a musí si byť vedomý skutočnosti, že sa jedná o kontaktný šport a toho istého sú si vedomí aj diváci. Ak by sa takáto potýčka mala udiať na inom verejne dostupnom mieste, napríklad na ulici, malo by takéto konanie samozrejme iný charakter narušenia verejného poriadku už len tým, že by minimálne vzbudzovalo pozornosť verejnosti. Inak povedané, fyzické konflikty hráčov nevzbudzujú pozornosť a nenarúšajú vzťahy a spolužitie ako medzi osobami na ľadovej ploche tak ani medzi divákmi. Vzťahy medzi osobami na ľadovej ploche sú vzťahy ich osobného kontaktného súperenia a preto od nich nemožno očakávať „zdvorilostné správanie“ a preto takéto útoky - a v takej intenzite, aká bola preukázaná, nemôže vzbudiť ani len verejné pohoršenie. K podobným kontaktom a potýckam dochádza prakticky na každom hokejovom zápase, taktiež aj slovným útokom. Ak by malo orgány činné trestnom konaní rovnako posudzovať takéto konanie hráčov, hokej ako šport by vlastne ani nemal kto hrať.

Obhajoba je preto toho názoru, že ak by aj bolo jednoznačne preukázané, že skutok sa stal tak, ako to uviedol poškodený, takýto útok nemohol narušiť občianske spolužitie ako celok (pričom objektom

prečinu výtržníctva podľa § 364 ods.1 Tr. zákona nie sú individuálne záujmy jednotlivca), pretože skutok sa mal stať v rámci jednej väčšej hromadnej potýčky. Za týchto okolností by potom malo byť vznesené obvinenie voči každej jednej osobe, ktorá v tom čase bola zapojená do vzájomnej potýčky.

Jedným zo zákonných znakov prečinu výtržníctva v zmysle 364 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. je, že páchatel fyzicky napadol iného a tým sa dopustil hrubej neslušnosti na mieste verejnosti prístupnom. Základným predpokladom trestnej zodpovednosti za prečin je bezpečné zistenie, či konanie nesie nielen všetky formálne znaky prečinu, ale i toho, či ide o prečin aj v intenciách § 10 ods. 2 Tr. zák. To znamená, že vzhľadom na spôsob vykonania činu a jeho následky, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku páchatel'a je jeho závažnosť nie nepatrná (materiálny korektív). Nie každé fyzické napadnutie občana, i keď sa ho páchatel' dopustil na mieste verejnosti prístupnom, musí vždy naplňovať skutkovú podstatu prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. aj z pohľadu materiálneho korektívu podľa § 10 ods. 2 Tr. zák.

Pri skúmaní, či konanie obvineného naplnilo obligatórne znaky prečinu výtržníctva podľa § 364 ods.1 písm. a/ Tr. zák., je podľa názoru obhajoby nutné venovať pozornosť tomu, z akých pohnútok bol čin spáchaný a čím bol motivovaný, či išlo o pohnútku, ktorou by páchatel' prejavoval aroganciu voči ostatným jednotlivcom a či bol útok vyprovokovaný a či nevybočil len z rámca normálnej reakcie.

Trestný čin výtržníctva podľa §364 ods. 1 písm. a) Tr. zákona je jedným z trestných činov, ktoré hrubo narušujú občianske súžitie. Formy výtržnickeho konania preto musia narúšať občianske spolužitie hrubo, t.j. vo zvýšenej miere, pričom nestačí menej závažné, bežné alebo obvyklé prejavy narušenia tohto spolužitia. V tomto smere je potrebné vziať na zreteľ aj skutočnosť, na akom mieste prístupnom verejnosti sa páchatel' mal dopustiť výtržnosti v takej miere, aby mohla byť posúdená ako trestný čin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Tr. zák., nakoľko z povahy chráneného záujmu vyplýva, že výtržnosť sa musí určitým výraznejším spôsobom dotýkať verejného poriadku ako hodnoty. Formy výtržnickeho konania preto musia narúšať občianske spolužitie hrubo, t.j. vo zvýšenej miere, pričom nestačí menej závažné, bežné alebo obvyklé prejavy rušenia.

V intenciách týchto úvah dospela obhajoba k záveru, že konanie (ktoré ale popiera proti skutkovej vete podľa uznesenia o vznesení obvinenia) obvineného by síce formálne naplnilo znaky skutkovej podstaty výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Tr. zák., avšak je v tomto smere namieste aplikovať materiálny korektív (§ 10 ods. 2 Tr. zák.).

Obhajoba žiada sťažnosť prokurátora zo dňa 22.1.2020 zamietnuť."

Dňa 10.2.2020 okresnému súdu bolo doručené vyjadrenie poškodeného J. Z. k sťažnosti prokurátora, v ktorom uvádza:

„So sťažnosťou sa v plnom rozsahu stotožňujem a s rozhodnutím Okresného súdu, ktorý vec posúdil ako priestupok nesúhlasím z nasledovných dôvodov.

Sudca vo svojom rozhodnutí konštatoval, že nie je preukázaný úmysel obvineného spôsobiť poškodenému teda mne akúkoľvek ujmu na zdraví, pričom obvinený konal len v dôsledku hnevu....Obvinený ma dávno po odpískaní a udelení trestu úmyselne dost' silnou intenzitou uderel rukou na ktorej mal hokejovú rukavicu do tváre, pričom ma zaliala krv a okamžite som bol nútený ísť na ošetrovanie na nemocnicu do Dolného Kubína. Keď som sa vrátil z nemocnice, pred štadiónom som sa stretol náhodne s obvineným a tento namiesto ospravedlnenia mi povedal, že ľutuje, že mi nenaložil viacej. Ešte niekoľko dní ma bolela hlava a nosné dutiny z úderu obvineného, ale sudca nevidí úmysel spôsobiť mi zranenie???? Zvlášťne konštatovanie .... Je zvlášťne aj konštatovanie súdu, že mi neboli konaním páchatel'a spôsobené trvalé následky a tak sa nemôže jednať o trestný čin výtržníctva....To mi mali byť spôsobené trvalé následky, aby sa stal trestný čin výtržníctva??? Myslím, že obvinený nie je stíhaný za ublíženie na zdraví....

Dosť často je aj v médiách prezentované, že v dôsledku násillia, ktoré sa vykonáva na štadiónoch pri rôznych športových podujatiach nechodia na štadióny rodiny s deťmi. Ak takto budú rozhodovať súdy, že chránia výtržníkov a nie obeť, je možné predpokladať, že štadióny zostanú prázdne a športové podujatia budú navštevovať len násilníci a výtržníci, ktorých jediným cieľom je niekomu ublížiť, napadnúť iného, uraziť....ponížiť.

Obvinený doposiaľ neprejavil žiadnu snahu sa mi ospravedlniť, resp. nahradiť mi spôsobenú škodu z čoho je podľa mňa zrejmé, že svojho konania neľutuje a ak súd rozhodne, že sa v tomto prípade jednalo len o priestupok, nebudem sa čudovať, že nabudúce zasa niekoho zbije, alebo spôsobí aj vážnejšie zranenie.

Zostáva mi veriť, že rozhodnutie Okresného súdu Dolný Kubín bude zrušené a vo veci bude vydané spravodlivé rozhodnutie."

Podľa § 192 ods. 1 Tr. por. pri rozhodovaní o sťažnosti preskúma nadriadený orgán správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť, a konanie predchádzajúce týmto výrokom napadnutého uznesenia.

Krajský súd, ako nadriadený orgán, v súlade s ustanovením § 192 ods. 1 Tr. por., v ktorom je vyjadrený obmedzený revízny princíp, potom, ako nezamietol sťažnosť z dôvodov § 193 ods. 1 písm. a) alebo b), na základe sťažnosti preskúmal napadnuté výroky uznesenia, a to zo všetkých hľadísk, bez ohľadu na to, či tieto hľadiská sú alebo nie sú v sťažnosti uvedené, a jednak správnosť postupu konania, ktoré napadnutým výrokom predchádzalo, a to z hľadiska všetkých chýb, ktoré mohli spôsobiť nesprávnosť napadnutých výrokov uznesenia. Pri plnení revízneho princípu preveril z právnej stránky, či v celom konaní, v priebehu ktorého sa vytvárali podklady pre napadnuté uznesenie, nedošlo k porušeniu Trestného zákona, Trestného poriadku alebo iných mimotrestných právnych predpisov, ktoré sú súčasťou právneho poriadku, lebo právo nemôže byť založené na neprávě.

Sťažnosť prokurátora je prípustná v súlade s § 241 ods. 4 Tr. por., § 185 ods. 1, ods. 2 Tr. por., bola podaná oprávnenou osobou v súlade s § 186 ods. 1 Tr. por. a v okolnostiach prípadu v neprospech obvineného, sťažnosť bola podaná včas v súlade s ustanovením § 187 ods. 1 Tr. por.

Krajský súd dospel k názoru, že sťažnosť prokurátora je dôvodná a stotožňuje sa aj so sťažnostnými argumentmi sťažovateľa. Na tomto mieste treba poukázať na skutočnosť, že okresný súd svoje rozhodnutie pri akceptovaní skutkového stavu, ktorý obsahuje skutková veta obžaloby, založil na absencii materiálneho korektívu v zmysle § 10 ods. 2 Tr. zák.

Podľa § 2 ods. 10 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. Orgány činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie.

Trestný poriadok teda ustanovuje, že primárnym cieľom zásady náležitého zistenia skutkového stavu veci je umožniť súdu spravodlivé rozhodnutie. Súvisí to s predmetom zákona a jeho účelom, ktorým je náležité zistenie trestných činov a spravodlivé potrestanie páchatelov a uskutočnenie spravodlivého procesu.

Podľa § 2 ods. 12 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne, nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Orgány činné v trestnom konaní a súd teda hodnotia dôkazy podľa svojho vnútorného presvedčenia (voľného uváženia), ktoré však neznamená možnosť ľubovôle z ich strany, ale musí byť založené na logickom úsudku vyplývajúcom zo starostlivého uváženia všetkých dôkazov získaných a vykonaných zákonným spôsobom.

Hodnotenie dôkazov súdom sa musí premietnuť aj do odôvodnenia uznesenia, pričom podľa § 176 ods. 2 Tr. por. v odôvodnení treba, ak to prichádza podľa povahy veci do úvahy, uviesť najmä skutočnosti, ktoré sa považujú za dokázané, dôkazy, o ktoré sa skutkové zistenia opierajú, úvahy, ktorými sa rozhodujúci orgán spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, ako aj právne úvahy, na ktorých základe podľa príslušných ustanovení zákona posudzoval dokázané skutočnosti.

Právo na spravodlivé prejednanie veci zahŕňa tiež právo strán konania na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Je korelátom práva strán konania prednášať návrhy, argumenty a námietky, aby na ne dostali primeranú odpoveď. Nutnosť odôvodniť súdne rozhodnutie je daná rovnako vo verejnom záujme, pretože je jednou zo záruk, že výkon spravodlivosti nie je arbitrárny, neprehľadný, ale že rozhodovanie súdu je kontrolovateľné verejnosťou. Je rovnako predpokladom toho, aby strany konania mohli účinne uplatňovať opravné prostriedky, ktoré majú k dispozícii.

Z odôvodnenia písomného vyhotovenia rozhodnutia súdu prvého stupňa vyplýva, že svoje právne závery odôvodnil nasledovne:

„V danom prípade obvinený svojím konaním, po formálnej stránke, naplnil znaky skutkovej podstaty prečinu „Výtržníctvo“ podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zák., keďže fyzicky napadol poškodeného, verejne, a spôsobil mu pritom ľahké zranenia - pomliaždenie nosa a krvácanie z nosa, ktoré nevyžadujú dobu liečenia viac ako 3 dni.

Keďže obvinený mal svojím konaním naplniť znaky prečinu, súd sa zaoberal materiálnym korektívom, s poukazom na § 10 ods. 2 Tr. zák. S ohľadom na subjektívnu a objektívnu stránku konania obvineného má súd za to, že obvinený svojím konaním porušil pravidlá občianskeho spolužitia a narušil verejný poriadok, avšak toto porušenie nedosahuje takú kvalitu a intenzitu, a teda úroveň závažnosti predpokladanú ustanovením § 10 ods. 2 Tr. por., aby mohlo objektívne porušiť pravidlá občianskeho spolužitia, zásady občianskej morálky, či verejný pokoj a poriadok s prívlastkom hrubým spôsobom, či výtržnosti.

Súd tu posudzoval kritériá uvedené v § 10 ods. 2 Tr. zák., a to spôsob spáchania činu a okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný. Z výpovedí jasne vyplynulo, že incidentu predchádzalo rozhodnutie poškodeného o 2-minútovom vylúčení obvineného ako hráča zo zápasu, ktoré obvinený považoval za nespravodlivé, na ľadovej ploche sa strhla šarvátka, do ktorej sa zapojilo niekoľko hráčov, nielen obvinený, a prítomní tu boli aj obidvaja rozhodcovia. Navyše nie je preukázaný ani úmysel obvineného spôsobiť poškodenému akúkoľvek ujmu na zdraví. Obvinený konal len v dôsledku hnevu a vyeskalovaných emócií plynúcich z priebehu zápasu. Z odborného lekárskeho vyjadrenia vyplýva, že zranenia mohli byť spôsobené tak, ako ich opísal poškodený.

Súd tiež prihliadol k následkom, ktoré boli činom spôsobené. Obidve zranenia poškodeného mali vyslovene charakter ľahkých zranení, bez zanechania akýchkoľvek trvalých následkov. Treba tiež vziať do úvahy, že tieto poškodeného nijako neobmedzili v jeho bežnom živote, poškodený nebol práceneschopný ani jeden deň.

Po zhodnotení všetkých uvedených okolností prípadu dospel súd k záveru, že v danom prípade nejde o také závažné konanie, aby ho bolo možné posúdiť ako trestný čin výtržníctva. Závažnosť konania obvineného, popísaného v obžalobe prokurátora, je nepatrná, a z tohto dôvodu nenapĺňa znaky skutkovej podstaty prečinu „Výtržníctvo“ podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zák., a to najmä s prihliadnutím na okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia obvineného, a následky, ktoré obvinený svojím konaním spôsobil.“

Základným predpokladom trestnej zodpovednosti za prečin je bezpečné zistenie, či konanie nesie nielen všetky formálne znaky prečinu, ale i toho, či ide o prečin aj v intenciách odseku 2 § 10 Tr. zák., to znamená, že vzhľadom na spôsob vykonania činu a jeho následky, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku páchatel'a, je jeho závažnosť nie nepatrná (materiálny korektív).

Záver o tom, či pri prečine je materiálny korektív podľa § 10 ods. 2 Tr. zák., je záverom právnym.

Tento právny záver o materiálnom korektíve prečinu sa však musí zakladať na skutkových zisteniach súdu vyplývajúcich z vykonaného dokazovania, rovnako ako záver o objektívnych a subjektívnych znakoch prečinu. Skutočnosti významné pre právny záver o tom, či tu je materiálny korektív prečinu, musia byť predmetom dokazovania práve tak ako všetky ostatné okolnosti naplňujúce znaky trestného činu.

Pri zisťovaní okolností, ktoré majú význam pre záver o materiálnom korektíve prečinu, nemožno vopred prikladať osobitný význam žiadnemu dôkaznému prostriedku, ale na jeho naplnenie treba usudzovať zo všetkých konkrétnych okolností, za ktorých bol prečin spáchaný, a zo všetkých relevantných dôkazov.

Zo súdneho spisu vyplýva, že okresný súd prijal právny záver o absencii materiálneho korektívu prečinu bez skutkových zistení súdu vyplývajúcich z vykonaného dokazovania v konaní pred súdom kontradiktórnym procesom. Z tohto uhla pohľadu sa rozhodnutie okresného súdu javí ako prinajmenšom predčasné.

Zo zabezpečených dôkazov v spise možno (bez kontradiktórneho dokazovania na hlavnom pojednávaní) aktuálne usudzovať, že pohnútkou konania obvineného bola pomsta rozhodcovi zápasu za uložený trest v hre a osobný trest pre porušenie pravidiel.

Podľa názoru krajského súdu z dôkazov, ktoré obsahuje vyšetrovací spis, možno prijať záver, že konanie obvineného Y. Y., popísané v skutkovej vete obžaloby, napĺňa aj materiálny korektív žalovaného trestného činu.

S takto vysloveným názorom ale krajský súd neprejudikuje hodnotenie dôkazov, ktoré okresný súd vykoná na hlavnom pojednávaní pri rešpektovaní princípov kontradiktórneho procesu.

Krajský súd nespochybňuje tvrdenie obvineného vo vyjadrení ku sťažnosti prokurátora prostredníctvom zvoleného obhajcu, že hokej je kontaktný šport, súčasťou ktorého sú aj šarvátky, dokonca i bitky medzi hráčmi. Bitka v ľadovom hokeji je udalosť v priebehu zápasu ľadového hokeja, keď v rozpore s oficiálnymi pravidlami sa pustia dvaja alebo viac hráčov do pästného súboja. V najslávnejšej a najkvalitnejšej hokejovej súťaži NHL sú bitky neodmysliteľnou súčasťou ľadového hokeja. V Severnej Amerike sa jedná o neoficiálnu tradíciu s dlhou históriou od profesionálov z NHL až po amatérske ligy, kedy sa niektoré stali súčasťou hokejových dejín. Hokej je totiž jediným športom, kde sú bitky medzi hráčmi do istej miery tolerované a nemajú pre účastníkov, na rozdiel od iných športov, zvlášť závažné dôsledky.

V prejednávanej trestnej veci sa ale neposudzuje bitka medzi hráčmi, ale fyzické napadnutie rozhodcu hráčom počas prerušenej hry, a to je zásadný rozdiel od šarvátky medzi hráčmi, prípadne dokonca od bitky medzi hráčmi súperiacich mužstiev.

Z uvedených dôvodov potom krajskému súdu nezostalo nič iné, len sťažnosťou prokurátora napadnuté uznesenie Okresného súdu Dolný Kubín procesným postupom podľa § 194 ods. 1 písm. b) Tr. por. zrušiť s tým, že krajský súd uložil okresnému súdu, aby vo veci znovu konal a rozhodol.

Podľa § 194 ods. 5 Tr. por. orgán, ktorému bola vec vrátená na nové prejednanie a rozhodnutie, je pri novom rozhodovaní viazaný právnym názorom, ktorý vo veci vyslovil nadriadený orgán, a je povinný vykonať úkony, ktorých vykonanie tento orgán nariadil.

Právnym názorom je potrebné rozumieť názor sťažnostného súdu vyslovený v otázkach procesného a hmotného práva.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.